

SALUTACIÓ

Jaume Pujol i Balcells

Sento un gran goig de poder participar en aquest acte institucional, el primer dels que han de commemorar el 50è aniversari de la mort del sacerdot i escriptor vallenc Dr. Carles Cardó.

Es tracta, sens dubte, d'un dels sacerdots més il·lustres de la història de la nostra estimada arxidiòcesi, i un referent imprescindible en la nostra cultura recent. Amb perfil propi, però, el Dr. Carles Cardó no es pot separar d'una altra figura insigne de l'arxidiòcesi tarragonina: el cardenal Vidal i Barraquer, a qui va acompanyar en les llargues hores d'exili cartoixà a Suïssa. Com a successor seu, no puc deixar d'agrair al Dr. Cardó totes les hores de companyia i consol que va oferir al meu inoblidable predecessor a la càtedra de Fructuós. Cardó va estar sempre al costat del cardenal Vidal, i vora seu va forjar els compromisos espirituals més grans i difícils dels seus últims anys. Confesso que, des que em va ser confiada aquesta seu mil·lenària de Tarragona, he sentit sempre molt proper l'exemple d'aquestes figures plenament sacerdotals, que —en temps veritablement difícils— van ser tan generoses en el ministeri rebut i en treballar per la pau de tot el poble.

El Dr. Cardó va néixer i va ser batejat aquí, a Valls, on va rebre les primeres influències espirituals i culturals, i va estudiar al nostre Seminari, aleshores universitat pontificia. Quan va tornar de Roma, amb tres doctorats, va encetar el seu ministeri sacerdotal com a professor del Seminari de Tarragona, i també a Tarragona va descobrir el sentit de la seva dimensió apostòlica a través de la paraula escrita en tots els vessants i gèneres.

* Mons. Jaume Pujol i Balcells és l'arquebisbe de Tarragona i primat.

D'ell conservem a Tarragona un regal literari valuós com són els *Goigs en llaor del gloriós apòstol sant Pau que es canten en sa antiga capella del Seminari Pontifici de Tarragona*, musicats per Mn. Salvador Ritort. Una peça de gran valor en tots els sentits.

Si a Valls i a tot Tarragona el sentim tan nostre és també perquè ell va esdevenir una persona de projecció universal des de Barcelona sobre tot Catalunya i la resta de l'Estat. Ell va saber copsar el batec del seu temps i va mirar d'informar-lo amb el missatge evangèlic.

Les seves armes van ser sempre la veritat, que ell intuïa, meditava i expressava amb tota profunditat i rigor. Sentia amb escreix la implacable necessitat de dir-la sempre ungida de bellesa, i d'expressar-la en una llengua genuïna, treballada i rica. La llengua va ser una de les seves obstinades passions. No era només per un motiu literari. La llengua és l'eina que ens permet transmetre la veritat que hem trobat i la bellesa que ens omple: això ho sabem molt bé els sacerdots, que tenim la responsabilitat immensa de transmetre allò que és la veritat i la bellesa summes: és a dir, Déu mateix, nostre Senyor Jesucrist. Tota la seva obra ho traspua. D'una manera eminent ho trobem en el seu llibre *L'Emmanuel*, en el qual ens fa a mans la figura i la vida admirables de Jesucrist.

La seva doctrina, per altra banda, serveix sovint per a reforçar les línies fonamentals d'alguns documents de l'Església actual a Catalunya, com ho veiem en la carta pastoral dels bisbes de Catalunya *Arrels cristianes de Catalunya*, en què recorren al pensament del Dr. Cardó expressat en *La nit transparent* i *Les dues tradicions*.

Felicitó la ciutat de Valls per haver donat exemple cívica a l'hora de reivindicar la memòria dels seus personatges més il·lustres que, com Cardó i altres —recordem per exemple Narcís Oller aquí representat—, són patrimoni col·lectiu.

Cardó va fer de Valls un dels temes repetits de la seva producció literària: la Mare de Déu de la Candela (ell n'era congregant), el valor del dialecte vallenc, els Jocs Florals, les Festes Decennals... Valls compleix avui un deure de reconeixement que dignifica la ciutat quan recorda un dels seus fills més fidels.

Però també em felicito per la confluència de forces ciutadanes i nacionals que han fet possible l'organització d'aquests actes commemoratius. En els nostres temps, la cooperació i confluència de totes les energies humanes, de les quals no excloc la presència espiritual de l'Església, esdevenen una teràpia imprescindible per a una societat en transformació que, amb encerts i desencerts, intenta obrir camins en la perspectiva dels nous temps. Segur que la paraula sacerdotal del Dr. Cardó encara hi té molt a dir. Mirem, doncs, d'anar-la escoltant encara.